

ปลุกไปรบ

คุณยายอาจารย์ทองสุข และคุณยายอาจารย์จันทร์ เป็นสหธรรมิกนักสร้างบารมีที่สามารถทำวิชาได้ทั้งคู่ แต่ท่านมีความแตกต่างกันคือ คุณยายอาจารย์ทองสุขมีอัธยาศัยที่ถนัดในการสอนและเผยแผ่ ส่วนคุณยายอาจารย์จันทร์ไม่ค่อยชอบออกไปไหนและไม่ค่อยชอบสอนคนอื่น ชอบทำวิชาปราบมารอย่างเดียว

ในช่วงที่คุณยายทองสุขยังไม่ต้องออกไปเผยแผ่ ท่านจะทำวิชาร่วมกับคุณยายจันทร์อยู่ใน

รอบเดียวกันซึ่งเป็นเวรตีก คุณยายอาจารย์จันทร์ท่าน
ตื่นนอนไว ส่วนคุณยายอาจารย์ทองสุขตื่นช้ากว่า
ก่อนที่จะเข้าเวรตีก คุณยายอาจารย์จันทร์จึงต้องทำ
หน้าที่ปลุกคุณยายอาจารย์ทองสุขทุกคืน ท่านจะไป
เรียกอยู่ใกล้ๆ ที่นอนว่า “พี่ๆ พี่สุข ไปเข้าเวรกัน”
เป็นอย่างนี้เรื่อยมา

พอถึงช่วงสงครามโลก สถานการณ์คับขัน
เมื่อต้องปลุกบ่อยๆ เข้า คุณยายอาจารย์จันทร์ก็เริ่ม
จะกังวล เพราะขนาดระเบิดมายังไม่ตื่น มีอยู่วันหนึ่ง
คุณยายอาจารย์จันทร์เผลอนึกตำหนิในใจว่า “คน...
ให้ปลุกเรื่อยทุกคืนทุกคืน” จากนั้นก็ไปเข้าเวรนั่งสมาธิ
ด้วยกัน พอถึงตอนเข้าออกจากเวร คุณยายทองสุข
ก็ยื่นเท้าสะเอวว่าไล่คุณยายจันทร์ว่า “อีกำง เมื่อคืน
มึงด่ากูเหรอ กูเห็นมึงด่ากู มึงต้องมาขอขมากูนะ”

...ปลุกไปรบ...

คุณยายจันทร์ท่านก็ไม่ตอบอะไร แล้วก็ไม่ต้องถามว่า
รู้ได้อย่างไร เพราะต่างคนต่างก็รู้กัน แล้วคุณยาย
จันทร์ก็ว่า “พีนะ แหม...ให้ฉันปลุกทุกคืนทุกคืน”
แล้วท่านก็ไปขอมากัน เป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ว่าทั้ง
สองท่านต่างก็มีญาณทัศนะที่ไม่ธรรมดา

นอกเหนือจากเวลาทำวิชาในโรงงาน บางครั้ง
คุณยายทองสุขก็จะรับแขกที่มาขอบุญบารมีให้ท่าน
ช่วยในสิ่งต่าง ๆ ท่านจะพูดกับแขกไฟเราะมาก ด้วย
วิญญานครูที่ชอบสอน ส่วนคุณยายจันทร์จะเป็นแบบ
นักรบ ท่านจะนั่งเฝ้าอยู่ข้างหลังคุณยายทองสุขเวลา
รับแขกและสอนธรรมะ แววดาของ คุณยายจันทร์
จะแววาวด้วยความเด็ดเดี่ยว ส่วนคุณยายทองสุขจะ
นุ่มนวล บุคลิกของท่านจะแตกต่างกัน

...ปลุกไปรบ...

คุณยายจันทร์ท่านเล่าให้ฟังว่า ถ้าแขกคนไหน มาแบบไม่เข้าท่าเข้าทาง ท่านจะพูดกับแขกคนนั้น อย่างตรงไปตรงมา แต่คุณยายทองสุขจะค่อยๆ พูด อย่างทะนุถนอม เมื่อแขกกลับไปหมดแล้ว ท่านก็จะ โดนคุณยายทองสุขเล่นงานว่า “อีกำเอ๊ย มึงต้องพูด ให้มันดี ๆ หน่อย” คุณยายจันทร์ก็บอกว่า “พี่ก็คิดดูสิ เขามาอย่างนี้เนีย”

